

1

K BUDOUCNOSTI

Ó lidský rode zlaté sudbě oddaný,
pocítils, kterak strašlivý a divoký je vzlet,
jimž náhle za těchto sto let
jsou nesmírné tvé síly zmitány?

Víc hledat, lépe znát, ten zápal sveřeposti
jak prvně noří nás do širých hvozdů bytí
a přes houští, kde mnohý krok se chytí,
jdem dobýt zákopy svých práv a povinností.

V kvasince, v atomu i v prášku všehomíra
nesmírný život hledán zazáří ti.
Vše chyceno je do nespočtu sítí,
jež nesmrtelná hmota prostírá a svírá.

Rek, vědec, umělec, průkopník odvážlivý
po svém si proráží černou zeď záhad směle
a díky té lopotě v houfu či osaměle
ta nová bytost je sám v sobě vesmír živý.

A to vy, vy města,
nahoru
strmíte v širokém, dalekém obzoru
dálných lánů a plání.
Co rudé slly, jaký nový jas,
co lidstva soustředila jste, že z vás
z plamenů horečky a vzteku sálá vznět,

jenž mozky podnítí, prudké i trpělivé,
všech těch,
kdož v sebe pojali, poznávše věci běh,
celý svět.

Duch, jenž vlád venkovu, byl prostý duch, duch boží,
z každého bádání a vzbouření měl strach,
klesl, hle, umírá pod plamennými vozy,
jichž kola ženou se po nových úrodách.

2

LES

Kyj v pravé ruce, v levé mladou krásnou ženu,
jež vínem smíchu třísni jalovčí a mech,
tak potkám já tě zas, hrud' rozhalenu,
kyj křikem pozdravím a zpěvem uctím ženu
a s vámi třetí dám se v lehkonožý běh.

Tu zkrásní úsměv tvůj jak čerstvě trysklý pramen
a kyjem o vzduch udeříš jak v slavný zvon –
a žena, všechny bohy vábic do svých ramen,
v med lesní sládnouc, uzrávajíc v plamen,
šip vyše nejsladší, své touhy zpěv a ston.

Utančen vámi, až v rokyt pak se k spánku schýlim,
dva kosy zavoláš, bys s nimi tiše hrál.
Pokyneš ženě. Šeptne v sny mé, nazve mne svým milým.
A obláčkem pak zajde letním, bílým,
až vzbudím se, bych na ni krásně vzpomínal ...

3

SPLAV

Trápím se, trápím, myslím si,
kde bych tě nejraděj potkal.

Ulice střídám, parky a nábřeží,
bojím se krásných lží.
Bojím se lesa. V poledním lese
kdo miluje, srdce své neunese.
Na můj práh kdyby jsi vstoupila,
snad bys mne tím zabila.
Chtěl bych tě potkati v lukách.

V lukách je vlání
na všechny strany, pokorné odevzdávání.
V lukách je nejprostší života stůl,
rozlomiš chleba, podáš ženě půl,
chléb voní zemi, bezpečný úsměv svítí,
až k pláči je prostý věneček z lučního kvítí,
a oblaka jdou, přeběhlo světlo, přeběhl stín,
muž má touhu rozsévače,
žena má úrodný klín ...

Chtěl bych tě potkati v lukách. Šel bych ti vstříc.
A až bys mi odešla, ach, zvečera již,
bys na mne nemyslila víc,
jen na prosebný a děkovný můj hlas,
jako bych jen splavem byl,
který v lukách krásně zpívat slyšelas ...

4

Život! Život! –
jeho sláve se pokloňme, jeho chválu zpívejme! Na
bližších a bližších kopcích hoří za noci jeho ohně.
Posly už vyslal a my v jejich ruce složili sliby své od-
danosti. Chceme milovat velikého a krásného vašeho
pána, tak to vyřídte, poslové! Chceme jeho barvy nosit
a v jeho barvách vítězit!

5

Věčný pokrok, vesmír a novověké zvěsti.

To tedy je život,
To se vynořilo na povrch po tolika bolestech a křečích.

Jak podivné a jak skutečné!
Pod nohama božská půda a nad hlavou slunce.

Hle, valící se země,
Pevniny předků seskupené v dálce,
Na severu a jihu pevniny nyníjší a budoucí a mezi nimi šlje.

Hle, širé pusté prostory,
Mění se jako v nějakém snu, rychle se zaplňují,
Rozlévají se po nich nesčetné davy,
Nyní je pokrývají nejlepší lidé, umění, instituce, jaké svět
poznal.

Hle, vrženo skrze čas,
Nekonečno mých posluchačů.

Jdou rázným a pravidelným krokem, bez zastávky,
Řada za řadou, Americanos, sto miliónů,
(...)

Ty moře! Také tobě se vzdávám – tuším, co zamýšlíš,
Z břehu vidím tvé zahnuté vábící prsty,
Zdá se mi, že váháš couvnout, dokud ses mne nedotklo,
Musíme se spolu sblížit, svléknu se a rychle mne odnes z dohledu země
Ustel mi měkce a pohoupej dřimotem vln,
Zalij mě milostnou šťávou, mohu to oplatit.

Moře širých, bezedných vln,
Moře zhluboka a přerývaně oddychující,
Moře se solí života a s nevykopenými, ale stále rozestlanými hroby,
Vyjící a bouře čerpající, rozmarné a lahodné moře,
S tebou jedno jsem, také já mohu mít jednu podobu a mohu mít
všechny podoby.

Účasten přílivu a odlivu, velebím hněv i smíření,
Velebím přátelství i ty, kdo spí si v objetí.